

[Frode Jakobsen.]

hverken Washington eller New York. Betingelsesløst — ja, det er jo ikke rigtigt, når man tilføjer, at så må Nordvietnam være forpligtet til det næste skridt. Den forestilling, at hvis en stat bombarderer en anden stat og så lover at holde op med det, så har den krav på noget til gengæld, er en farlig forestilling. Man vil standse bombardementerne, når der foreligger til-sagn om at forhandle; det lyder pænt, men sætningen kan vendes om uden på nogen måde at forvanskes. At man vil stoppe, når modparten vil forhandle, er jo identisk med: vi vil blive ved med at bombe jer, indtil I vil forhandle! Så er det bare, ligesom det ikke lyder lige så pænt.

Også jeg håber på, at Nordvietnam efter standsning af bombardementerne vil forhandle, fordi det er den eneste vej til fred. Men det gælder om at tale sandt, og man kan ikke være sikker på det i dag. Det, man kan være sikker på, er, at der kan ikke forhandles under bombardementer — ikke, at der bliver forhandling, fordi bombardementerne standser; men indstilling af bombardementerne har en værdi i sig selv. Deres militære betydning er — hvad enten hr. Erik Kragh er enig eller ej — af McNamara erkendt som meget ringe, som først og fremmest en styrkelse af moralen hos de vietnamesiske tropper, der står på amerikanernes side. Men er det ikke et forfærdeligt perspektiv? At man dræber tusinder af vietnamesere for at opmuntre nogle andre vietnamesere? At standse bombardementerne vil under alle omstændigheder være klogt, for de sikre virkninger af dem er militært, at de øger hadet og viljen til at blive ved, politisk, at de er en uhyre belastning for USA. USA har tabt den krig, tabt den i den forstand, at selv om det skulle ende med, at de står triumferende på ruinerne — og det er der ingen, der kan forsværge — så har de tabt mere ved den krig i anseelse og i indflydelse i verden, end hvis de aldrig havde ført den.

Hvad var meningen med NATO? At vi skulle kunne blive ved med at udtale os som frie mennesker. Derfor er det at vende det på hovedet, hvis man siger, at fordi vi er medlemmer af NATO, kan vi ikke sige det og det. På den måde vil jeg ikke være med til at kaste smuds på NATO; det vil

jeg overlade til kommunisterne, og det er at kaste smuds på NATO at sige, at en konsekvens af, at vi er med, er, at så kan vi ikke utvetydigt sige vores mening om det forfærdelige i Vietnam, ikke kritisere englænderne for deres svigten i Sydrhodesia, og så må vi, når det store flertal i FN fordømmer Portugals forfærdelige politik i Afrika, stik imod alt, hvad vi ellers mener, sige: Danmark stemmer ikke. Det er at kaste smuds på NATO, men det er også at undergrave NATO, for en sådan alliance vil det danske folk og især de danske unge ikke vide af, og det mener jeg i virkeligheden vi skal sige gudskelov for.

Men jeg vil heller ikke være med til at kaste smuds på Amerika. Nu er der ikke bare noget, der kaldes antiamerikanisme; nu er der også kommet noget, der hedder antiantiamerikanisme. Med antiantiamerikanisme sværter man vor gode allierede USA, for hvad er det, man gør? Man tager parti mod dem, der siger: nej, Amerika er også noget andet; det er også de kræfter, som kæmper imod en fortvivlet amerikansk kurs — og man gør på den måde alt det, som er hæsligt i USA, til det sande Amerika.

Engang troede man, at atomvåben også gjorde ejeren politisk overmægtig. Atomvåben har vist sig som et stumt instrument. Se bare, hvordan man kan trodse USA i Vietnam. Netop i de moderne våbens verden er det afgørende, om man kan få folk til at tro på os, alt det andet duer ikke, men også tro på de organisationer til værn om demokrati, som vi ikke kan være foruden. De undergraves i dag, — uden held af dem, der åbent løber storm — med held, det frygter jeg i hvert fald, af dem, der optræder som tilhængere, men som tømmer dem for deres indhold og mening.

Svend Haugaard: Man bør glæde sig, når der er noget at glæde sig over, og det synes jeg, der var både i statsministerens åbnings-tale i det udenrigspolitiske afsnit og også i udenrigsministerens redegørelse forud for denne debat. Det gælder især, synes jeg, det ubetingede krav om bombestop i Nordvietnam og løftet om dansk hjælp, når våbnene engang tier. Det kunne på dette sted være fristende at komme med kommentarer til hr. Erik Kragh, men jeg tror i og for sig, hans indlæg står bedst alene.